

[Inger Stilling Pedersen]

almindelige tilværelse helt godt, men her i kliquen blev hun accepteret.

Jeg synes, at det netop i en debat som denne er utrolig vigtigt, at vi ser på årsagerne, og når vi har fundet frem til nogle af årsagerne, så forsøger at gøre noget ved dem. Jeg håber også, det vil kunne indgå som et element i et sådant råd, at man ser på og forsker i og gør sig årsagerne til, at man bliver narkoman, helt klart bevidst. Ellers kommer vi jo ingen vegne.

Jeg tror, at her er oplysning utrolig vigtig, ikke bare en tilfældig, men en rigtig, saglig oplysning om stoffers farlighed, for mange unge tror jo, at man bare kan prøve dit og dat, prøve at ryge heroin. Det er der også nogen der kan og kan komme godt fra, men der er altså også nogen, der ikke kommer så godt fra det, og man ved måske ikke på forhånd selv, om man er en af dem, der er særlig truet og vil kunne blive narkoman. Så vi hilser med tilfredshed, at forslaget er kommet. Vi håber også, at vi får en god udvalgsbehandling, og så ser vi frem til redegørelsen, hvor vi forhåbentlig kan få noget konkret på bordet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Inger Stilling Pedersen har ret i en række af sine betragtninger, f.eks. med hensyn til, at det er svært over for helt unge mennesker i skolen, i gymnasiet osv. at få den fornødne respekt omkring oplysning om narkotika. Hvis det drejer sig om hash, er situationen jo den, at der fra mange sider bliver sagt, at det er ganske harmløst, det er ikke værre end stærk tobak, mens man fra andre sider siger, at det er et narkotikum, og at det er stærkt vanedannende. Den lærer, der skal undervise eleverne og bede eleverne om at være opmærksomme på, hvor farlig narkotika er, får sin autoritet undergraved, hvis eleverne er i stand til at fremvise artikler og andet, hvor f.eks. læger siger, at det ikke er farligt.

Derfor er vi fuldstændig enige med fru Inger Stilling Pedersen i, at den slags overvejelser og den slags grundige undersøgelser helt naturligt bør være en del af de opgaver, det organ eller det råd, vi foreslår nedsat, skal tage sig af.

Tom Behnke (FP):

Tak for den ualmindelig positive modtagelse af forslaget.

Lad mig til at starte med understrege, at vi har skrevet, at det skal være et uafhængigt råd, og det er med streg under u. Vi har, som ministeren også var inde på, allerede i dag flere forskellige udvalg og organer siddende rundt omkring i forskellige ministerier og andre steder på højt niveau. Problemet med disse råd er ofte, at de ikke er uafhængige, men at de sidder og varetager nogle specielle interesser. Hvis et sådant råd skal fungere, skal det ikke varetage specifikke interesser, det skal være uafhængigt.

Det er særdeles vigtigt at få understreget, at der er tale om et uafhængigt råd. Det, som rådet skal, er, at det skal forske og oplyse, og specielt hvad angår oplysning, må vi sige, at det har vi savnet. Senest er der kommet et nyt stof på markedet – eller nyt og nyt, men i hvert fald en anden måde at bruge stoffet på, nemlig heroin til rygebrug, såkaldt rygeheroin. Først flere måneder efter at det var introduceret i Danmark, og først efter at adskillige hundrede, ja, måske endda tusinder af unge mennesker har prøvet at ryge det og fundet ud af, at det er stærkt vanedannende, begynder de forskellige relevante instanser at gøre noget ved problemstillingen. Det må ikke ske. Vi er nødt til at have et organ, der hele tiden har fingeren på pulsen, som ved præcis, hvad der rører sig på markedet, og som i tide kan gå ud og oplyse og forebygge.

Fremskridtspartiet ved ikke, hvilken løsning der er den rigtige, men vi tror på, at de følgende tre forslag er vigtige elementer i kampen mod narkotikamisbruget. Men vi kan ikke vide det. Havde vi nu haft et råd som omtalt i det foreliggende forslag, ville det kunne have taget disse forslag under behandling og vurderet fordele og ulemper ved forslagene og derefter anbefalet Folketinget, hvad man skal gøre. Et sådant råd skal forske dels i den nuværende lovgivning, dels i de nuværende metoder, som vi allerede kender, og som er mangfoldige, i bekæmpelsen og behandlingen af narkomaner og narkoproblematikken.

Spørgsmålet er, om de metoder, vi bruger i dag, er gode nok, og dertil må vi sige, at det er de ikke. Når vi ser på, at man i offentligt regi har en helbredelsesprocent, der ligger på højst 5 pct., må man sige, at så har vi ikke en tilfredsstillende behandling og bekæmpelse af narkotikoproblematikken.